

νὰ ἐπαναλαμβάνη ἀκαταπύστως τὴν φράσιν του: Δὲν ἔξερεις τίποτε. Πολλάκις ἡ Ροζαλία ἐκκλινεν ἀκούουσα αὐτήν, ἄλλοτε τὴν ὑπέφερεν ὑπομονητικῶς· οὐδέποτε ἀντέλεγε, σκεπτομένη ἐνδομύχως ὅτι ἦτο φυσικώτατον ὁ σύζυγός της νὰ φρονῇ καὶ φέρηται οὕτω, καθ' ὅσον ἐγνώριζε πλεῖστα, ἐνῷ αὕτη οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν ἢ νὰ ράπτῃ καὶ νὰ προσεύχεται.

Πόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἔμφυτος ἀρετὴ ὡς καὶ ἡ ἀθωότης ἀγνοεῖ ἐαυτήν! Ὁ καιρὸς ὅμως ἐπέπρωτο νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν δὸν Ἀνδρέαν πόσα γνωρίζει ἡ γυνή, ἥτις ἐδιδάχθη νὰ εἶναι χριστιανὴ καὶ πόσον εἶναι προτιμότεραι αἱ ταπειναὶ ἀρεταὶ τῶν ἐγωϊστικῶν.

Η'

Ἡ δωρεὰ αἰτίας θανάτου.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ Ροζαλία ἐδίδασκε τὴν κόρην της, ἥτις ἦτο φρόνιμον παιδίον ὡς ἡ μήτηρ της, πᾶν ὅτι ἐγνώριζε, δηλαδὴ νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ράπτῃ, εἰσῆλθεν ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν της.

— Μητέρα, τῇ λέγει δεικνύων αὐτῇ τεμάχιον χάρτου, ἰδὲ τὴν σελίδα αὐτήν, ἐγγράφη ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα ὅτε ἦτο μικρός.

Ἡ Ροζαλία ἔλαβε τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου καὶ ἀνέγνωσε μετ' ἐκπλήξεως: Μὴ μεριμνᾷς διὰ τὴν αὖριον, δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἴδῃς.

Εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος ἦτο ἐρυθρὰ καὶ αἱματοβαφὴς ἡ ἡμερομηνία 19 Μαρτίου 1840, μετὰ τῶν λέξεων αὐτῶν: «Ἐγγράφη παρὰ τοῦ Ἀνδρέα Πενάλτα». Κἀτωθι τούτου ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς τῆς δόνα Μαριάννας: — τοῦ θύματος ἐκεῖνου τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀτιμωρήτου ἐγκλήματος — ἡ μοναδικὴ διαθήκη της: «Ἡ Μαριάννα Περὲζ ἀφίνει τῷ πρωτοτόκῳ ἐγγόνῳ της τὴν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ χρηματικὴν ποσότητα ὡς ἀνάμνησιν».

— Ποῦ εὗρες τὸ χαρτίον αὐτό; ἡρώτησεν ἡ Ροζαλία διὰ φωνῆς τὸσον παρὰδόξου καὶ τεταραγμένης, ὥστε τὰ τέκνα της τὴν παρετήρησαν πεφοβισμένα.

— Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός μου, εἰς τὰ ἄχρηστα χαρτῖα, ἀπήντησε τὸ παιδίον.

Ἡ Ροζαλία κατέστη πελιδνή, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἴυρε τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, καὶ ἔκλεισε τὰ παρκαθυρόφυλλα διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τὸ πρὸ δέκα ἐτῶν ἀποκρύπτει τὸν δολοφόνον τῆς μητρός της κάλυμμα κατέπιπεν ἡδὴ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της· τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστικὸν ἐξήρχετο τῆς σκιᾶς· τὸ θῦμα ἐδείκνυνεν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ τὴν αἱματώδη ἡμερομηνίαν ἐπὶ ἐγγράφου ἀποδείξεως, τηρουμένης μετὰ τοῦ κλαπέντος ἀργυρίου· τὸ ἐγγράφον αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ κλέπτου καὶ δολοφόνου καὶ ἢ ἐγγράφος αὐτῇ ἀποδείξις εὐρίσκετο εἰς χεῖρας τοῦ συζύγου της!

Ἡ Ροζαλία κατέπεσεν ἐπὶ καθέδρας τινὸς καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Ἐμείνεν οὕτω τρεῖς ὥρας, ἀκίνητος ὡς ἡ Ἐκπλήξις, ψυχρὰ ὡς

τὸ πτώμα, ἐν ᾧ τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ κυκλοφορῇ, ἄφωνος, ὡσεὶ προσεβλήθη ὑπὸ παρὰλυσίας.

Κατὰ τὴν πρώτην ὥραν δὲν ἐσκέπτετο, διότι τρομερὰ σκοτοδινίαις κατέλαβε τὸν νοῦν της. Κατὰ τὴν δευτέραν, ἡ ἀπελπισία ἐτάρασσε τὴν ψυχὴν της, ὡς ὁ λέων ἐν τῇ φωλεᾷ του μὴ εὐρίσκων διέξοδον καὶ ζητῶν αὐτὴν διὰ τῶν βρυχηθμῶν του. Κατὰ τὴν τρίτην, ἐνεφανίσθη ἐμβριθὴς καὶ σοβαρὰ, ἡ Σκέψις, ὀδηγοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν χριστιανικὴν μετριοπάθειαν καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν, ἐκείνην μὲν μετὰ τοῦ χαλινοῦ της, ταύτην δὲ μετὰ τοῦ κατόπτρου της. Ἡ χριστιανὴ τότε, ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξεν: «Εἰς Σὲ ἀνήκει, σῶτερ καὶ κριτὰ ἡμῶν, ἡ δικαιοσύνη! Εἰς Σὲ ἡ ἐκδίκησις!»

Ἡ γέρθη ἀποτόμως, ἤναψε κηρίον, ἔκαψε εἰς τὴν φλόγα του, διὰ χειρὸς εὐτόλμου, τὸ κατήγορον ἔγγραφον, καὶ ἐρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφίχθη ὁ σύζυγός της· ἡρώτησε δὲ αὐτήν, μετὰ τῆς συνήθους τραχύτητός του, διατὶ ἡθύρα ἦτο κεκλεισμένη.

Ἡ δυστυχὴς Ροζαλία, ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ δολοφόνου τῆς μητρός της, αἰσθανομένη δὲ αὐτὸν πλησίον της, κατελήφθη ὑπὸ φρικτῶδους τρόμου, καὶ ἀπεκρίθη, ἔχουσα συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας, ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Ὁ σύζυγος ἀπεμακρύνθη ὀργίλως· οὔτε ἀσθενὴς κἂν τῇ ἐπέτρεπε νὰ εἶναι!

Ἡ Ροζαλία ἔμεινεν ὀκτῶ ἡμέρας κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ της, καὶ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ ὅπως τὴν ἴδῃ, οὔτε εἰς τὰ τέκνα της. Ἐπροφασίζετο σφοδρὰν κεφαλαλγίαν, ἀλλὰ πραγματικῶς ἔπραττε τοῦτο διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸ φοβερὸν μυστικόν, ὅπερ ἐκείνη ἤθελε νὰ κρύψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της, τῇ διαφύγῃ ἐν μέσῳ τῶν ἀπελπιστικῶν κραυγῶν της.

Ἐπεθύμει νὰ μείνῃ βωδὴ, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπεράσισε νὰ ἀδυνατίσῃ τὸ σῶμα τῆς διὰ τῆς νηστείας καὶ τῶν δακρύων, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἠθικὰς δυνάμεις διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς φιλοστοργίας πρὸς τὰ τέκνα της.

Ὅτε ἡ γέρθη καὶ ὁ σύζυγός της εἶδεν αὐτήν τὸ πρῶτον ὀπισθοδρόμησεν ἔντρομος, καὶ εἶχε δίκαιον. Ἡ κόμη τῆς νεαρᾶς μητρός ἦτο κατάλευκος. Αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν κατισχναι ἐκ τῆς ἀδυναμίας, πελιδναὶ ἐκ τῆς πρασίνου ὠχρότητος τοῦ ἱκτέρου. Οἱ ἀπλανεῖς καὶ ἐντὸς τῆς κόγχης τῶν βεθυθισμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστιλβον πυρέσσοντες ἐν μέσῳ φαιοῦ κύκλου.

— Εἶναι βέβαιον, τῇ εἶπεν, ὅτι εἶσαι ἀσθενής καὶ πολὺ ἀσθενής μάλιστα, πρέπει νὰ ὑπέφερες πολὺ.

— Πολύ, ἀπεκρίθη ἡ ὑπομονή.

— Καὶ διατὶ δὲν ἐκάλεσες ἱατρόν; ἡρώτησεν ὁ σύζυγός της ἀνυπομόνως· δὲν ἔξερεις τίποτε, οὔτε νὰ περιποιηθῇς τὸν ἑαυτὸν σου ὅταν ὑποφέρῃς.

Ἡ μάρτυς ἐπέζησεν ἀκόμη ἐν ὀλόκληρον ἔτος ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν φρικτὴν

πληγὴν της, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀνακουφίσεως ἢ ὅτι ἦτο θνητὴ.

Ἡγωνίζετο ὀλόκληρον ἔτος νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον, πλὴν ἡ ζωὴ δυσκόλως ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος.

— Τί ἔχει ἡ σύζυγός σου; ἡρώτων τὸν δὸν Ἀνδρέα Πενάλτα οἱ πολυάριθμοι φίλοι του.

— Ἰκτερον, ὅστις κατατρώγει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά της, ἀπῆντα, οἱ ἱατροὶ τῇ ἔδωκαν πολλὰ φάρμακα, ἀλλ' οὐδὲν τὴν ὠφέλησε, καὶ ὅμως φροντίζω τόσον δι' αὐτήν.

Καὶ ὅτε ἦτο μόνος μετὰ τῆς συζύγου του, τῇ ἔλεγεν: «Ὁ ἱατρὸς ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας καὶ ὅτι σὺ οὐδὲν τῷ λέγεις. Δὲν ἔξερεις τίποτε, οὔτε νὰ ἐξηγήσῃς ἀπὸ τί πάσχεις.

Ἐπὶ τέλους τὸ πέμπτον αὐτὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματος κατέπεσε λίαν ἐξασθενησάν. Οἱ ἱατροὶ, πληνηθέντες, ἐσταύρωσαν τὰς χεῖρας, ὡς τὸ μόνον καταφύγιον. Ἡ ὥρα τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως ἐφῆσεν· ὁ ἱερεὺς ἔχυσε δάκρυα καὶ ἐπεδαψίλευσε τὰς παρηγορίας τοῦ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς θνησκούσης.

Ἐτοιμον νὰ ἐμφανίσθῃ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Θεοῦ, ὅτε ἡσθάνθη ὅτι δὲν τῷ ἀπέμενον ἢ ὀλίγαι στιγμαὶ ζωῆς, τὸ εὐγενὲς θῦμα, ἔνευσε πρὸς τοὺς παρεστώτας νὰ ἀπομακρυνθῶσι καὶ ἐκάλεσε τὸν σύζυγόν της.

— Πατέρα τῶν τέκνων μου, τῷ λέγει διὰ φωνῆς ἐπισήμου, ἐγνώρισα θῶο πράγματα ἐν τῇ ζωῇ αὐτῇ.

— Σὺ! ἠκόντησεν ὁ σύζυγος ἐκπληκτος.

— Ναί.

— Καὶ ποῖα; ἡρώτησεν ὁ σύζυγος καταπλαγείς, δι' ἁγρίων ὀφθαλμῶν ἐξερχομένων τοῦ κοιλώματός των.

— Νὰ σιωπῶ κατὰ τὴν ζωὴν, διότι ἡμην μήτηρ, καὶ νὰ συγχωρῶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, διότι εἰμαι χριστιανή.

Καὶ ἡ ἁγία μάρτυς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀνοίξῃ πλέον.

Τρίγκουλος

ΤΕΛΟΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὑπάρχουσι γυναικεῖαι ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας εἶναι ἀρίστη πράξις νὰ βλέπῃ τις καὶ λίαν ἐπικίνδυνος νὰ μὴ βλέπῃ αὐτάς, ἀποδείξεις δ' εἶναι αἱ ὑπὸ τῆς μητρός ἡμῶν γραφόμεναι.

— Ἀδελφέ μου! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Τὴν ἐπιστολήν, κύριε! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, κτυπῶν τὸν πόδα, ἄλλως θὰ διατάξω νὰ σὰς τὴν ἀφαιρέσωσι τέσσαρες Ἑλβετοί.

Ὁ δούξ ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης, κρατῶν συνεστραμμένην τὴν ἐπιστολήν εἰς

τὴν χεῖρά του, προτιθέμενος δὲ προφανῶς νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ρίψῃ αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ.

— Θὰ το ἐπράττετε ; εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Ἑρρίκος, μαντεύσας τὸν σκοπὸν του, παρενετέθη μεταξὺ τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς ἐστίας.

— Οὐχὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀπήντησεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀσπονδότερον ἐχθρόν μου. Οὐχὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀλλὰ πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, ὅστις διέτρεξε, καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ὁπισθεν τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου τοῦ κυρίου Γκιζῆ! πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἐπιστολὴν ἐνός τινος τῶν συνενόχων του πριγκήπων τῆς Λορραίνης.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶπεν ὁ δούξ, ἡ ἀστυνομία σας ἐδείχθη ἀνεπιτηδεῖα.

Ὁ Ἑρρίκος προέβη ἐν βῆμα καὶ ἔθετο τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Φραγκίσκου.

Οὗτος, μόλις αἰσθανθεὶς, ἐπ' αὐτοῦ τὴν βασιλικὴν χεῖρα καὶ ἰδὼν, διὰ λοξοῦ βλέμματος, ὅτι οἱ τέσσαρες εὐνοούμενοι ἔλαβον ἀπειλητικὴν στάσιν καὶ ἡτοιμάσθησαν νὰ ξιφουλκώσιν, ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην του καὶ ἀνέκραξε:

— Βοήθειαν ! βοήθειαν ! ὁ ἀδελφός μου θὰ με φονεύσει.

Αἱ λέξεις αὗται, ἐξενεχθεῖσαι μὲ φωνήν, προδίδουσιν μέγιστον φόβον, προξένησαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ βασιλέως καὶ κατηύνασαν τὴν ὀργὴν του, μὴ οὖσαν μεγάλην ὅσον ὑπετίθετο. Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἠδύνατο, τῷ ὄντι, νὰ φοβῆται φόνον, ὁ ὅποιος θὰ ἦτο ἀδελφοκτονία. Τότε κατέλαβεν αὐτὸν σκοτοδίνη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, κατηραμένη ὡς πᾶσα οἰκογένεια, μετὰ τῆς ὁποίας μέλλει νὰ ἐκλίπῃ ἐν γένος, οἱ ἀδελφοὶ ἐδολοφόνουν τοὺς ἀδελφούς ἐκ παραδόσεως.

— Ὅχι, εἶπε, πλανᾶσθε, ἀδελφέ μου! ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπιβουλεύεται τὴν ζωὴν σας· τοῦλάχιστον ὁμως ἐπαλαίσατε καὶ ὁμολογήσατε ὑμᾶς αὐτὸν ἡττημένον. Γινώσκετε, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ὁ κύριος, ἐὰν δὲ τὸ ἀγνοεῖτε, τῶρα τὸ βλέπετε. Λοιπόν, εἰπατέ το, ὅχι μόνον χαμηλοφώνως, ἀλλὰ καὶ μεγαλοφώνως.

— Ὡ! τὸ λέγω, ἀδελφέ μου, τὸ κηρύττω, εἶπεν ὁ δούξ.

— Καλλίστα ! Τότε, τὴν ἐπιστολὴν... διότι ὁ βασιλεὺς σὺς διατάσσει νὰ τῷ δώσῃτε τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ἔγγραφον.

Ὁ βασιλεὺς τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἐνέκλεισεν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του, χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ αὐτό.

— Τοῦτο μόνον ἦτο, Μεγαλειότατε ; εἶπεν ὁ δούξ, συνοδεύων τὴν φράσιν μὲ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα του.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, πρέπει, ἐνεκα τῆς ἀνταρσίας, ἥτις, εὐτυχῶς, δὲν ἔσχεν ἀπαισία ἀποτελέσματα, πρέπει, ἐὰν θέλητε, νὰ μὴ ἐξέλθῃτε τοῦ δωματίου σας,

μέχρις οὐ αἰ ὡς πρὸς ὑμᾶς ὑπόνοιαί μου διασκεδασθῶσιν ἐντελῶς. Εὐρίσκεσθε ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, τὸ ὅποιον εἶναι ζῆτον καὶ δὲν φαίνεται εἰρική, ἐπομένως μείνατε. Θὰ ἔχετε καλὴν συντροφίαν, τοῦλάχιστον ἐκεῖθεν ταύτης τῆς θύρας, διότι οὗτοι οἱ κύριοι θὰ φρουρήσωσιν ὑμᾶς, τὴν νύκτα ταύτην. Αὔριον δὲ θέλουσιν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ φρουρᾶς Ἑλβετῶν.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τοὺς φίλους μου ;

— Τίνας καλεῖτε φίλους σας ;

— Ἐν παραδείγματι τὸν κύριον δὲ Μονσώ, τοὺς κυρίους δὲ Ριβεϊράνι, Ἀντραγκέ, δὲ Βουσύ.

— Ἀ ναί ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἶπατε ἀκόμη περὶ τούτου.

— Μήπως ἔχει τὴν ἀτυχίαν ν' ἀπαρέσῃ τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι ;

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἀπὸ πότε ;

— Πάντοτε καὶ ἰδίως ἀπὸ ταύτης τῆς νυκτός.

— Καὶ τί ἐπραξε ταύτην τὴν νύκτα ;

— Ἐνήργησε νὰ προσβληθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

— Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε ;

— Ναί, ἐγὼ ἢ οἱ πιστοὶ μου, ὅπερ εἶνε ταῦτό.

— Ὁ Βουσύ ἐνήργησε νὰ προσβληθῇ τις ἀπόψε εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ; Σὺς ἠπάτησαν, Μεγαλειότατε.

— Ἡξέωρ τί λέγω, κύριε.

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ δούξ μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος, ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου του πρὸ δύο ἡμερῶν. Εἶναι κλινήρης, ἀσθενὴς καὶ τρέμων ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τὸν Σχομβέργ.

— Ἐὰν ἔτρεμεν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, εἶπεν ὁ νέος, δὲν ἔτρεμεν ὁμως εἰς τὸν οἶκόν του, ἀλλ' εἰς τὴν ὁδὸν Κοκιλλιέρ.

— Τίς σας εἶπεν, ὅτι ὁ Βουσύ ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν Κοκιλλιέρ ; ἠρώτησεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὑπεγερεθείς.

— Τὸν εἶδον ἐγώ.

— Ἰδετε τὸν Βουσύ ;

— Τὸν Βουσύ, κόκκινον, εὐδιάθετον, εὐθυμον καὶ φαινόμενον εὐτυχέστατον, συνοδεύμενον δ' ὑπὸ τοῦ συνήθους αὐτῷ ἀκολούθου, τοῦ Ρεμῆ, τοῦ ἱπποκόμου ἢ ἱατροῦ, δὲν ἦξέωρ καὶ ἐγώ.

— Τότε, οὐδὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ δούξ, ἐκπληκτος· εἶδον τὸν κύριον δὲ Βουσύ ἀπόψε κλινήρη, ὥστε θὰ μ' ἠπάτησεν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ κύριος δὲ Βουσύ θέλει τιμωρηθῇ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις διασαφισθῇ.

Ὁ δούξ, σκεφθεὶς ὅτι ἔδει ν' ἀποτρέψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ ἀπὸ τοῦ Βουσύ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, δὲν ἐπειράθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν εὐπατρίδην του.

— Ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἐπραξε τοῦτο, εἶπεν, ἐὰν, ἀφοῦ ἠρνήθη νὰ ἐξέλθῃ μετ' ἐμοῦ, ἐξῆλθε μόνος, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς προθέσεις του πρὸς με, τοῦ ὁποίου γινώσκει τὴν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἀφοσίωσιν.

— Ἀκούετε, κύριοι, τί ἀξιοῖ ὁ ἀδελ-

φός μου ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἀξιοῖ· ὅτι δὲν ἔδωκεν ἐντολὴν τῷ κυρίῳ δὲ Βουσύ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Διατί τόσῳ τὸ καλλίτερον ;

— Διότι ἴσως τότε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει ἐπιτρέψει ὑμῖν νὰ πράξωμεν, ὅ,τι θέλομεν.

— Ἐχει καλῶς, ἔχει καλῶς, θὰ ἴδωμεν βραδύτερον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Κύριοι, συνιστῶ ὑμῖν τὸν ἀδελφόν μου· κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, καθ' ἣν θέλετε ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τον φρουρήσῃτε, προσενέχθητε αὐτῷ μετὰ παντός τοῦ σεβασμοῦ, τοῦ ὀφειλόμενου πρὸς πρίγκηπα τοῦ αἵματος, πρὸς τὸν πρῶτον ἐν τῷ βασιλείῳ μετ' ἐμέ.

— Ὡ! Μεγαλειότατε ! εἶπεν ὁ Κουέλος μὲ βλέμμα, προξένησαν φρικίαν τῷ δουκί, γινώσκωμεν τί ὀφείλομεν εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

— Ἐχει καλῶς, ὑγειαίνετε, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησεν ὁ δούξ, φοβούμενος μᾶλλον τὴν ἀπουσίαν ἢ τὴν παρουσίαν τοῦ βασιλέως, εἶμαι, λοιπόν, σπουδαίως φυλακισμένος ! πῶς ! οἱ φίλοι μου δὲν δύνανται νὰ μ' ἐπισκέπτωνται ! μοὶ ἀπαγορεύεται νὰ ἐξέλθω !

Διήρχετο δὲ διὰ τοῦ νοός του ἡ αὔριον, καθ' ἣν ἡ παρουσία του ἦτο τόσον ἀναγκαία παρὰ τῷ δουκί δὲ Γκιζῆ.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, ὅστις ἔβλεπε τὸν βασιλέα ταλαντευόμενον, ἐπιτρέψατέ μοι τοῦλάχιστον νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εἶναι ἡ θέσις μου· ἐκεῖ, ὡς ἀπανταχοῦ, εἶμαι αἰχμάλωτος καὶ κάλλιον πεφρουρημένος. Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψατέ μοι τὴν χάριν νὰ μείνω παρὰ τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι !

Ὁ βασιλεὺς ἔμελλε νὰ δεχθῇ τὴν αἴτησιν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ νὰ εἴπῃ ναί, ὅτε προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὴν θύραν ὑψηλότερον καὶ εὐκίνητοτατον σῶμα, τὸ ὅποιον, δι' ὅλων τῶν μελῶν του, ἐποίει τὰ μᾶλλον ἀποφατικὰ νεύματα, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ἐκτελέσῃ, χωρὶς νὰ ἐξαρθρώσῃ τὰ ὅσῳ του.

Ἦτο ὁ Σχικῶ, ὅστις ἔνευεν : ὅχι.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος πρὸς τὸν ἀδελφόν του· εἰσθε ἄριστα ἐδῶ, κύριε, καὶ μοι συμφέρει νὰ μείνητε.

— Μεγαλειότατε, ὑπετραύλισεν ὁ δούξ. Ἀφοῦ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, φρονῶ ὅτι δέον νὰ σας ἀρκέσῃ, κύριε, προσέθετο ὁ Ἑρρίκος μὲ ἥθος ἀλαζονείας, ὅπερ κατέλαβε τὸν δούκα.

— Τὸ ἔλεγον ἐγώ, ὅτι ἤμην ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ! ἐψιθύρουν ὁ Σχικῶ.

ΜΓ'

Πῶς ὁ Σχικῶ ἐπεσκέφθη τὸν Βουσύ καὶ τί ἐπηκολούθησε.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ Βουσύ, περὶ τὴν ἐννάτην πρωϊνὴν ὥραν, προεγευματίζεν ἡσυχῶς μετὰ τοῦ Ρεμῆ, ὅστις, ἐν τῇ ιδιότητι

ιατροῦ, παρήγγελεν αὐτῷ τονωτικὴν τροφήν· συνδιελέγοντο δὲ περὶ τῶν γεγονότων τῆς προτεραίας καὶ ὁ Ρεμῆ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας εἰκόνων παριστώμενα ἀντικείμενα.

— Εἰπέ μοι, Ρεμῆ, ἠρώτησεν αὐτὸν αἰφνης ὁ Βουσύ, δὲν σοι φαίνεται, ὅτι ἀνεγνώρισας τὸν εὐπατρίδην, τὸν ὅποιον ἐνεβάπτισον ἐντὸς κάδου, καθ' ἣν στιγμὴν παρεκάμπτωμεν τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κοκιλλιέρ;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε κόμη, εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν μοὶ ἐφάνη γνωστός, ὥστε ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀναζητῶ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν μνήμην μου.

— Ὡστε οὐδὲ σὺ ἀνεγνώρισας αὐτὸν ἀτρελῶς!

— Ὁχι. Ἦτο ἤδη ἐντελὲς κυανός.

— Ὡφείλον νὰ τον ἐλευθερώσω, εἶπεν ὁ Βουσύ· εἶνε καθήκον μεταξὺ τῶν εὐ ἡγμένων ἀνδρῶν νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλους κατὰ τῶν βαναύσων. Ἦμην ὅμως πολὺ ἀπρησχυλμένος.

— Ἀλλ' ἐὰν ἡμεῖς δὲν τον ἀνεγνώρισαν, ἐκεῖνος βεβαίως ἀνεγνώρισεν ἡμᾶς, οἵτινες δὲν εἰχομεν μεταβάλει τὴν φυσικὴν ἡμῶν χροιά, διότι νομίζω, ὅτι συνέστρεψε φοδερῶς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ὅτι ἐδείκνυν ἡμῖν ἀπειλητικῶς τὴν πυγμὴν.

— Εἶσαι περὶ τούτου βέβαιος, Ρεμῆ;

— Βέβαιος περὶ τὸν φοδερῶς συστρεφόμενων ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ἦττον βέβαιος περὶ τῆς πυγμῆς καὶ τῶν ἀπειλῶν, εἶπεν ὁ Ὡδουίνος, ὅστις ἐγίνωσκε τὸν εὐρέθειστον χαρακτήρα τοῦ Βουσύ.

— Τότε, δέον νὰ μάθωμεν τίς ἦτο ἐκεῖνος ὁ εὐπατρίδης, Ρεμῆ· δὲν πρέπει ν' ἀνεχθῶ τοιαύτην ὕβριν.

— Σταθῆτε, σταθῆτε, ἀνέκραξεν ὁ Ὡδουίνος, ὡς ἐὰν εἶχεν ἐξέλθει ψυχροῦ ὕδατος ἢ ὡς ἐὰν εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς θερμοῦ. Εὐρῆκα, τὸν ἀναγνώριζω.

— Πῶς;

— Τὸν ἤκουσα βλασφημοῦντα.

— Τὸ πιστεύω ἕκαστος, εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἐβλασφήμει.

— Ναί, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβλασφήμησε γερμανιστί.

— Μπᾶ!

— Εἶπε: Gott verdamme.

— Τότε, εἶναι ὁ Σχομβέργ.

— Αὐτός ὁ ἴδιος, κύριε κόμη, αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Τότε, φίλτατε Ρεμῆ, ἐτοίμασον τὰς ἀλοιφάς σου.

— Διατί;

— Διότι, μετ' οὐ πολὺ, θὰ λάβει ἀνάγκην ἐπισκευῶν τὸ δέρμα του.

— Δὲν θὰ πράττει τὴν ἀφροσύνην νὰ φονευθῇ, ἐνῶ εἴθε τόσον ὑγιής καὶ εὐτυχής, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς· ἰδοὺ, ὅτι ἡ ἁγία Μαρία ἡ Αἰγυπτία σὰς ἀνέστησεν ἀπαξ, ἴσως δὲ βαρυνθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ θαῦμα, τὸ ὅποιον αὐτὸς ὁ Χριστὸς δις μόνον ἔκαμεν.

— Ἀπ' ἐναντίας, Ρεμῆ, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν ἐννοεῖς ὅποια ἔγκειται εὐτυχία νὰ παῖξῃ τις τὴν ζωὴν του, εὐτυχῆς ὢν, μὲ

τὴν ζωὴν ἐτέρου ἀνδρός. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι οὐδέποτε ἐκτυπήθην εὐχαρίστως, ὁσάκις εἶχον ἀπολέσει μεγάλα ποσὰ εἰς τὰ παιγνίδια ἢ εἶχον συλλάβει ἀπιστοῦσαν τὴν ἐρωμένην μου ἢ εἶχον ἀφορμὴν νὰ αἰτιῶμαι ἑμαυτοῦ. Ὅσακις ὅμως, ἀπ' ἐναντίας, τὸ βαλάντιόν μου ἦτο πλήρες, ἡ καρδιά μου ἐλευθέρη καὶ ἡ συνείδησίς μου ἥσυχος, μετέβην μετὰ τόλμης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς· εἶχον τὴν χεῖρα ἀσφαλῆ, ἀνεγίνωσκον μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς τοῦ ἀντιπάλου μου καὶ τον συνέτριβον διὰ τῆς τύχης μου.

— Μίαν στιγμὴν, μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Ὡδουίνος· οὐχ ἦττον, ἐὰν εὐαρεστήσῃς, θέλετε στερηθῇ ταύτης τῆς ἡδονῆς. Φίλη μου, ὥρακιά κυρία μοὶ ἐπέβαλε νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι θέλω διατηρήσει ὑμᾶς σφονκκαὶ ἀβλαβῆ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι ὀφείλετε αὐτῇ τὴν ζωὴν καὶ ὅτι δὲν εἶναι τις ἐλεύθερος νὰ διαθέτῃ ὅ,τι ὀφείλει.

— Ἀγαθὲ Ρεμῆ! εἶπεν ὁ Βουσύ, βυθισθεῖς ἐν ἡδεῖ ρεμβατισμῷ.

— Μὲ ἀποκαλεῖτε ἀγαθὸν Ρεμῆ, εἶπεν ὁ Ὡδουίνος, διότι ἐνήργησα νὰ ἐπανιδῆτε τὴν δέσποιναν Μονσορώ, ἀλλὰ θέλετε μὲ ἀποκαλέσει ἐπίσης ἀγαθὸν Ρεμῆ, ὅτε θέλετε ἀποχωρισθῇ αὐτῆς, τοῦ ὁποίου χωρισμοῦ ἡ ἡμέρα, δυστυχῶς, προσεγγίζει, ἐὰν μὴ ἐφθασε;

— Τί ἀγαπᾶτε; ἀνεφώνησεν ἐντόνως ὁ Βουσύ. Ἄς μὴ ἀστεϊζώμεθα ὡς πρὸς τοῦτο, κύριε Ὡδουίνε!

— Ἀ! δὲν ἀστεϊζομαι, κύριε· ἀγνοεῖτε, ὅτι ἀπέρχεται εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν καὶ ὅτι ἐγὼ αὐτὸς θέλω ἀποχωρισθῇ τῆς δεσποινίδος Γερτρούδης; . . . Ἀ!

Ὁ Βουσύ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ διὰ τὴν φαινομένην ἀπελπισίαν τοῦ Ρεμῆ.

— Τὴν ἀγαπᾶς πολὺ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Τὸ πιστεύω. . . ἀλλ' αὐτὴ. . . Ἐὰν ἡξυρᾶτε πῶς μὲ κτυπᾷ.

— Καὶ σὺ το ἐπιτρέπεις;

— Ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐπιστήμην· μ' ἠνάγκασε νὰ ἐρεῦρω ἀρίστην ἀλοιφήν διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κυανωπῶν ἰχνῶν τῶν μολώπων.

— Τότε, ὄφρῃς νὰ στείλῃς τινὰ δοχεῖα εἰς τὸν Σχομβέργ.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ Σχομβέργ· συνεφωνήθη, ὅτι θ' ἀρήσωμεν αὐτόν νὰ ξεμουντζουρωθῇ ὡς καλλίον δύναται.

— Ναί καὶ ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν δέσποιναν Μονσορώ ἢ μάλλον εἰς τὴν Ἀρτεμιν δὲ Μεριδόρ, διότι ἡξυρεῖς. . .

— Ὡ! ναί, ἡξυρῶ.

— Ρεμῆ, πότε ἀναχωροῦμεν;

— Ἀ! τὸ ὑπώπτειον· ὅσῳ δυνατόν βραδύτερον, κύριε κόμη.

— Διατί;

— Πρῶτον μὲν διότι ἔχομεν εἰς τοὺς Παρισίους τὸν φίλτατον κύριον δούκα δ' Ἀνζεῦ, ὅστις, τὴν χεσινὴν ἐσπέραν, ὡς νομίζω, περιπλάκη εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ὥστε βεβαίως ἔχει ἀνάγκην ἡμῶν.

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα, διότι ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ὅστις οὐδαμῶς ὑποπτεῖται ὑμᾶς, ἴσως θὰ

συνελάμβανεν ὑπονοίας, ἐὰν ἐβλεπεν ὑμᾶς ἀναχωροῦντα συγχρόνως μετὰ τῆς συζύγου του.

— Καὶ τί μοι μέλλει;

— Ὡ! ναί· ἀλλὰ μέλλει πολὺ ἐμὲ, φίλτατε μοι κύριε. Ἀναλαμβάνω νὰ ἐπιδιορθῶν τὰ κατὰ τὰς μονομαχίας προξενούμενα τραύματα, διότι ὑμεῖς, ξιφομάχος πρώτης τάξεως, δὲν λαμβάνετε τραύματα σπουδαῖα· πλὴν δὲν ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν τῶν ἐξ ἐγχειριδίου τραυμάτων, τῶν καταφερομένων ἐξ ἐνέδρας καὶ ἰδίως ὑπὸ ζηλοτύπων συζύγων, οἵτινες εἶναι ζῶα, τὰ ὅποια κτυπῶσι πολὺ ἰσχυρῶς.

— Τί σημαίνει, φίλε μου, ἐὰν ἦναι πεπρωμένον νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ Μονσορώ!

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, θὰ φονευθῇ.

— Καὶ μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας, μετὰ ἑνα μῆνα, μετὰ ἔτος, ἡ δέσποινα Μονσορώ θέλει γίνεαι τελεία σύζυγος τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἡ ψυχὴ σας, βλέπουσα τοῦτο ἐκ τῶν ἄνω ἢ ἐκ τῶν κάτω, θέλει ἐξοργίζεσθαι ματαίως, διότι δὲν θὰ δύναται νὰ ἐναντιωθῇ, ὡς μὴ ἔχουσα σῶμα.

— Ἐχεις δίκαιον, Ρεμῆ, θέλω νὰ ζήσω.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ζήσετε, πιστεύσατέ μοι, ἀλλ' ὀφείλετε ἐπίσης νὰ εἰσακούσητε τῆς συμβουλῆς μου, δῆλα δὴ νὰ εἰσθε περιποιητικὸς πρὸς τὸν Μονσορώ· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ζηλοτυπεῖ ὑπερβολικῶς τὸν κύριον δούκα δ' Ἀνζεῦ, ὅστις, ἐνῶ ὑμεῖς κατατρώγεσθε ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, περιεδιάβαζεν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς κυρίας, ὡς ἰσπανὸς ἐρωτύλος, ἀνεγνώρισθ' ὅτι ἐνεκα τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν Αὐριλύ.

— Νομίζω, ὅτι ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Βουσύ. Νῦν, ὅτε δὲν ζηλοτυπῶ τὴν ἄρκτον, θέλω νὰ ἐξημερώσω αὐτήν, ὅπερ θέλει εἶναι εἰς ἄκρον κομικόν! Ἀ! τώρα, Ρεμῆ, ζήτησόν μοι ὅ,τι θέλεις, τὰ πάντα μοι εἶναι εὐχερῆ, διότι εἰμαι εὐτυχής.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἔκρουσέ τις τὴν θύραν καὶ οἱ δύο συνδαιτυμόνες ἐσιώπησαν.

— Τίς εἰ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησέ τις ἀκόλουθος, εἰς εὐπατρίδης ζητεῖ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὑμᾶς.

— Νὰ μοι ὀμιλήσῃ τόσον ἐνωρίς. Τίς εἶναι;

— Κύριός τις ὑψηλός, φέρων ἐνδύματα ἐκ πρασίνου βελούδου καὶ περικνημίδας ροδόχρους, μὲ πρόσωπον ὀλίγον γελοῖον, ἀλλ' ὅστις φαίνεται τίμιος ἀνθρώπος.

— Ἀ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, μήπως εἶναι ὁ Σχομβέργ;

— Εἶπεν, ὅτι εἶναι κύριος ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

— Ἴσως εἶναι ὁ Μονσορώ.

— Ἀλλ' εἶπεν, ὅτι φαίνεται τίμιος ἀνθρώπος.

— Ἐχεις δίκαιον, Ρεμῆ, οὐδέτερος τούτων εἶναι· ἄς εἰσέλθῃ.

Ὁ ἀναγγελλεὶς ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς φλῆς τῆς θύρας μετὰ μίαν στιγμὴν.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ ἐνεαθεῖς

ταχέως ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἐπισκέπτου, ἐνῶ ὁ

Ῥεμῆ, ὡς διακριτικὸς φίλος, ἀπεσύρετο.

— Ὁ κύριος Σχικὼ ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ.

— Αὐτὸς οὗτος, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνος.

Τὸ βλέμμα τοῦ Βουσύ προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ, ἐμφαίνον ἐκπληξιν, σημαίνουσαν προφανῶς.

— Κύριε, τί θέλετε εἰδῶ ;

— Ἐνεκα τούτου, ὁ Σχικὼ ἀπεκρίθη σοβαρῶς.

— Κύριε, ἐρχομαι νὰ ὑποβάλω ὑμῖν μίαν πρότασιν.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ ἐκπληκτος.

— Τί μοι ὑπόσχεσθε, ἐάν παράσχω ὑμῖν μεγάλην ἐκδούλευσιν ;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκδουλεύσεως, κύριε, ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς ὁ Βουσύ.

Ὁ Γασκόνος ὑπεκρίθη ὅτι δὲν παρετήρησε τὸ περιφρονητικὸν ὕφος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, καθήσας καὶ σταυρώσας τὰς κνήμας του, παρατηρῶ, ὅτι δὲν μοι κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ με προσκαλέσητε νὰ καθήσω.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Βουσύ ἐγένετο ἐρυθρόν.

— Εἶναι καὶ τοῦτο προσθήκη εἰς τὴν δοθησομένην μοι ἀμοιβήν, ἀφοῦ παράσχω ὑμῖν τὴν ἐκδούλευσιν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἀπεκρίθη.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὼ ἀταράχως, γνωρίζετε τὴν Ἐνωσιν ;

— Ἦκουσα νὰ λέγωσι πολλὰ περὶ αὐτῆς, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, ἀρχίσας πῶς νὰ προσέχη.

— Λοιπὸν, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὼ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὀφείλετε νὰ γινώσκετε, ὅτι εἶναι συναιτερισμὸς ἐντίμων χριστιανῶν, σκοποῦντων νὰ σφάξωσι θρησκευτικῶς τοὺς πλησίον των Οὐγονότους. Εἴσθε, κύριε, μέλος τῆς Ἐνώσεως ; . . . Ἐγὼ εἰμι.

— Ἀλλὰ, κύριε . . .

— Εἴπατε μόνον καὶ ἡ ὄχι.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐκπλήττωμαι, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐλαβὸν τὴν τιμὴν νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς, ἐάν εἴσθε μέλος τῆς Ἐνώσεως ; με ἤκουσατε ;

— Κύριε Σχικὼ, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐρωτήσεις, τῶν ὁποίων ἀγνοῶ τὴν ἔννοιαν, ἐπομένως σᾶς παρακαλῶ ν' ἀλλάξητε θέμα ὁμιλίας ; μόνον δὲ θέλω περιμεῖναι ἐξ εὐπρεπειᾶς λεπτὰ τινα τῆς ὥρας, ὅπως σᾶς εἴπω, ὅτι, μὴ ἀγαπῶν τὰς ἐρωτήσεις, δὲν ἀγαπῶ, κατὰ φυσικὸν λόγον, οὔτε τοὺς ἐρωτῶντας.

— Ἀριστα ; ἡ εὐπρέπεια εἶναι εὐπρεπής, ὡς λέγει ὁ φίλτατος κύριος Μονσορώ, ὅταν ᾖ εὐδιάθετος.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος Μονσορώ, τὸ ὅποιον ὁ Γασκόνος προέφερεν ἄνευ ἐμφανοῦς ὑπαινιγμοῦ, ὁ Βουσύ ἐξηκολούθησε νὰ παρέχη προσοχήν.

— Αἶ, εἶπε καθ' ἑκυτόν, μήπως συνέλαβεν ὑπονοίας καὶ μοι ἀπέστειλε τὸν Σχικὼ, ὅπως μὲ κατασκοπεύσῃ ; . . .

Εἶτα δ' ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως :

— Ἐμπρός, κύριε Σχικὼ, εἰς τὸ θέμα, διότι ἤξεύρετε, ὅτι μόνον ὀλίγα λεπτά μένουν.

— Ἀριστα, ἐπανελάβεν ὁ Σχικὼ ὀλίγα λεπτά εἶναι ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα ; ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, δύνανται νὰ ληχθῶσι πολλὰ πράγματα ; σᾶς λέγω, λοιπὸν, ἀποφεύγων νὰ σας ἐρωτήσω, ὅτι ἐάν δὲν ἀνήκετε εἰς τὴν ἀγίαν Ἐνωσιν, ταχέως ὅμως καὶ ἀναμφιβόλως θέλετε συγκαταλεχθῆ εἰς αὐτήν, ἀφοῦ καὶ ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού ἀνήκει εἰς αὐτήν.

— Ὁ κύριος δ' Ἀνζιού ! τίς σᾶς τὸ εἶπεν.

— Αὐτὸς οὗτος, λαλῶν μοι αὐτοπροσώπως, ὡς λέγουσιν ἡ μάλλον ὡς γράφουσιν οἱ νομικοί, ὡς ἐν παραδείγματι ἔγραψεν ὁ ἀγαθὸς καὶ φίλτατος Νικόλαος Δαυίδ, ἡ λαμπὰς τοῦ *forum parisiense*, ἡ ὁποία ὅμως λαμπὰς ἐσθέθη, χωρὶς νὰ ᾔναι γνωστὸν τίς ἐφύσησεν αὐτήν ; λοιπὸν, ἐννοεῖτε, ὅτι, ἐάν ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού ἀνήκει εἰς τὴν Ἐνωσιν, οὐδ' ὑμεῖς δύνασθε ν' ἀποφύγητε τοῦ νὰ γενῆτε μέλος αὐτῆς, ἀφοῦ εἴσθε ὁ δεξιὸς βραχίον αὐτοῦ, τί διάβολο ; Ἡ Ἐνωσις ἤξευρε ἀριστα τὸ συμφέρον τῆς, ἐπομένως δὲν θὰ δεχθῇ ἀρχηγὸν μονόχειρα.

— Λοιπὸν, κύριε Σχικὼ, ἔπειτα ; εἶπεν ὁ Βουσύ μὲ ὕφος προφανῶς εὐπροσηγορότερον.

— Ἐπειτα ; ἐπανελάβεν ὁ Σχικὼ. Ἐάν ᾔσθε ἡ ἐάν πιστευθῇ μόνον, ὅτι θὰ γενῆτε μέλος τῆς Ἐνώσεως, θὰ συμβῇ καὶ εἰς ὑμᾶς ὅτι συνέβη εἰς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα.

— Τί, λοιπὸν, συνέβη εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα ;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἐγερθεὶς καὶ μιμούμενος τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει ὁ Βουσύ, κύριε, δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐρωτήσεις, ἐάν δέ μοι ἐπιτρέπητε νὰ το εἴπω ἀμέσως, δὲν ἀγαπῶ οὐδὲ τοὺς ἐρωτῶντας, ἐπομένως ἐπιθυμῶ μεγάλως ν' ἀφήσω νὰ πάθετε ὅ,τι ἐπαθεν ἀπόψε ὁ κύριός σας.

— Κύριε Σχικὼ, εἶπεν ὁ Βουσύ μὲ μειδίαμα, τὸ ὅποιον περιεῖχε πᾶσαν συγκεχωρημένην εὐπατρίδην αἰτησιν συγγνώμης, σᾶς ἱκετεύω, ποῦ εὑρίσκεται ὁ κύριος δούξ ;

— Περυλακισμένος.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου τέσσαρες καλοῖ φίλοι μου φρουροῦσιν αὐτόν, δηλαδὴ ὁ κύριος Σχυμβέργ, ὅστις, τὴν ἐσπέραν τῆς χθές, ἐδάφη κυανοῦς, ὡς ἤξεύρετε, διότι διήρχεσθε ἐκεῖθεν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κατεργασίας αὐτοῦ ; ὁ κύριος δ' Ἐπερών, ὅστις ἐγένετο κίτρινος ἐκ τοῦ φόβου του ; ὁ κύριος Κουέλος, ὅστις εἶναι ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ ὁ κύριος Μωζιρόν, ὅστις εἶναι λευκὸς ἐκ τῆς ἀνίας ; τὸ θέαμα εἶναι ἐξαισίον, διότι καὶ ὁ κύριος δούξ ἀρχίζει νὰ πρασινίῃ ἐκ τοῦ φόβου, οὕτω δ' ἡμεῖς οἱ προνομιούχοι τοῦ Λούβρου θ' ἀπολαύσωμεν τὴν ἀρίστην θέαν τῶν χρωμάτων τῆς Ἰριδος.

— Ὡστε, κύριε, εἶπεν ὁ Βουσύ, πιστεύετε, ὅτι κινδυνεύει ἡ ἐλευθερία μου ;

— Κινδυνεύει, κύριε ; μάλιστα δ' ὑπο-

θέτω, ὅτι, κατὰ ταύτην στιγμὴν, βαίνουσιν . . . ὀφείλουσιν . . . ἡ ὀφείλον νὰ προβῶσιν εἰς τὴν σύλληψιν ὑμῶν.

Ὁ Βουσύ ἀνεσκήρτησεν.

— Ἀγαπᾶτε τὴν Βασιλίστην, κύριε δὲ Βουσύ ; Εἶναι καταλληλότετος διὰ μελέτας τόπος, ὁ δὲ κύριος Λαυρέντιος Τεστοῦ, ὁ διοικητὴς αὐτῆς, τρέφει πολὺ καλῶς τὰ περιστέρια του.

— Θὰ μ' ἀνέκλειον εἰς τὴν Βασιλίστην ; ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἔχω εἰς τὸ θυλακίόν μου κατὶ ὡς τὴν διαταγὴν νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς ἐκεῖ, κύριε δὲ Βουσύ. Θέλετε νὰ το ἴδῃτε ;

Ὁ Σχικὼ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τῆς ἀναξυρίδος του διαταγὴν ἐν τάξει περὶ συλλήψεως τοῦ κυρίου Λουδοβίκου δὲ Κλερμών ἀρχοντος τοῦ Βουσύ δ' Ἀμβουᾶζ.

— Σύνταξις τοῦ κυρίου δὲ Κουέλου, εἶπεν ὁ Σχικὼ εἶναι πολὺ καλὰ γεγραμμένη.

— Τότε, κύριε, ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, συκινηθεὶς ἐκ τῆς πράξεως τοῦ Σχικὼ, μοὶ παρέχετε πραγματικῶς ἐκδούλευσιν ;

— Νομίζω ναί, εἶπεν ὁ Γασκόνος ; εἴσθε τῆς γνώμης μου κύριε ;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βουσύ, σᾶς ἐξορκίζω νὰ προσενεχθῇτε πρὸς με ὡς πρὸς τίμιον ἄνδρα ; μήπως μὲ σώζετε σήμερον, ὅπως μὲ βλάψετε ἄλλοτε ; Λέγω δὲ τοῦτο, διότι ἀγαπᾶτε τὸν βασιλέα, ὅστις δὲν με ἀγαπᾷ.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ὑπεγερεθεὶς καὶ χαιρετίσας, σᾶς σώζω, ἵνα σᾶς σώσω ; νῦν δὲ θεωρήσατε τὴν πράξιν μου ὡς θέλετε.

— Ἀλλὰ, πρὸς χάριν, εἰς τί δέον ν' ἀποδώσω τὸσαύτην καλοκάγαθίαν ;

— Λησμονεῖτε, ὅτι ἤτησάμην ἀμοιβήν ;

— Εἶναι ἀληθές.

— Λοιπὸν ;

— Ἀ ! κύριε ἐξ ὅλης καρδίας.

— Λοιπὸν, θὰ πράξετε καὶ ὑμεῖς ὅ,τι ἂν αἰτήσω παρ' ἡμῶν ἡμέραν τινά ;

— Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὡς Βουσύ ! ἀρκεῖ ἡ αἰτησίς σας νὰ εἶναι πραγματοποιησίμος.

— Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἐγερθεὶς. Τώρα ἱππεύσατε, καὶ ἀπέλθετε. Ἐγὼ δὲ θὰ φέρω τὴν διαταγὴν πρὸς δὴν πρέπει.

— Ἀλλὰ δὲν ὀφείλετε ὑμεῖς νὰ με συλλαβῇτε ;

— Τίνα μ' ἐκλαμβάνετε ; Εἰμι εὐπατρίδης, κύριε.

— Πλὴν ἐγκαταλείπω τὸν κύριόν μου.

— Μὴ σᾶς ἐλέγχῃ ἡ συνειδήσις, διότι ἐκεῖνος ἤδη σᾶς ἐγκατέλειψεν.

— Εἴσθε ἄξιος εὐπατρίδης, κύριε Σχικὼ, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Διάβολε ! τὸ ἤξεύρω πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Γασκόνος.

Ὁ Βουσύ ἐκάλεσε τὸν Ὡδουῖνον.

Οὗτος, δέον νὰ τῷ ἀπονεύωμεν δικαιοσύνην, ἠκροῶτο ὀπισθεν τῆς θύρας καὶ εἰσῆλθε παραχρῆμα.

— Ρεμῆ ! ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, Ρεμῆ, τοὺς ἵππους μας ;

— Εἶναι ἔτοιμοι, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Ρεμῆ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὁ νέος οὗτος ἔχει πολὺ πνεῦμα.

— Διὰ βολε ! εἶπεν ὁ Ρεμῆ, τὸ ἡξεύρω πολὺ καλὰ.

— Ἀμφότεροι οὗτοι ἀντεχειρετίσθησαν. Ὁ Βουσύ ἔλαβε ποσότητάς τινας σκούδων, τὰ ὅποια ἔθεσεν εἰς τὰ θυλάκια ἐαυτοῦ καὶ τοῦ Ρεμῆ.

Μετὰ δὲ τοῦτο, χαιρετύσας τὴν Σχικῶ καὶ ἐκφράσας αὐτῇ τὰς εὐχαριστίας του, ἤτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, πλὴν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρασταθῶ εἰς τὴν ἡμετέραν ἀναχώρησιν.

Παρηκολούθησε δὲ τὸν Βουσύ καὶ τὸν Ρεμῆ μέχρι τῆς μικρᾶς αὐλῆς τῶν ἵπποστασίων, ὅπου, πραγματικῶς, δύο ἵπποι μετὰ τῶν ἐφιππίων ἐκρατοῦντο ὑφ' ἐνὸς ἀκολουθοῦ.

— Καὶ ποῦ ὑπάγομεν ; εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ἐνῷ ἐλάμβανε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του.

— Ἀλλὰ . . . εἶπεν ὁ Βουσύ, πραγματικῶς διστάζων ἢ φκινόμενος ὅτι ἐδίσταζε.

— Τί λέγετε διὰ τὴν Νορμανδίαν, κύριε ; εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐνῷ, ὡς εἰδήμων, ἐξήταζε τοὺς ἵππους.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, εἶναι πολὺ πλησίον.

— Ἀλλὰ τί λέγετε διὰ τὴν Φλαμανδίαν ; ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ.

— Εἶναι πολὺ μακρὰν.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ὅτι θ' ἀποφασίσετε διὰ τὴν Ἀνδεγαυίαν, ἥτις εἶναι εἰς λογικὴν ἀπόστασιν· δὲν ἔχει οὕτω, κύριε κόμην ;

— Ναί, ἔστω διὰ τὴν Ἀνδεγαυίαν, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐρυθρίσας.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ἀφοῦ ἀπεφασίσατε καὶ πρόκειται ν' ἀπέλθῃτε . . .

— Παραχρῆμα.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀποχαιρετίσω ὑμᾶς· μνημονεύετέ μου εἰς τὰς προσευχάς σας.

Ὁ ἄξιος εὐπατρίδης ἀπεσύρθη σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπής, σύρων τὸ μακρὸν ξιφὸς του εἰς τὰς γωνίας τῶν οἰκίδων.

— Τί ὅμως εἶναι τὸ πεπρωμένον, κύριε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

— Ἄς σπεύσωμεν ! ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, ἴσως δὲ καταφθάσωμεν αὐτὴν.

— Ἄ ! κύριε, εἶπεν ὁ Ὀδουίνος, ἐὰν ὑποδοθῇτε τὴν εἰμαρμένην, στερεῖτε αὐτὴν τῆς ἀξίας της.

Ἀπῆλθον.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΔΙΘΟΓΛΥΦΟΣ

YHO

BO NAVENTURE SOULAS

Α'

Περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, αἱ Βρυῖγαι παρίσταντο θέναν νεοφανῇ. Αἱ στενωποί, αἱ ὑψηλαὶ οἰκίαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξύλιναι, χρωματισμέναι δὲ διὰ διαφόρων χρωμάτων, αἰκωνοειδεῖς στέγαι, κεκοσμημέναι διὰ καπνοδόχων καὶ ἀνεμοδεικτῶν, στρεφόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, αἱ πλατεῖαι, περιβαλλόμεναι διὰ πυκνῶν δέν-

δρων, οἱ καθαροὶ ὄχετοί, δι' ὧν ἔρρεον ἄφθονον καὶ διαυγὲς ὕδωρ, ὁ φαιδρὸς καὶ εὐθυμὸς ὄχλος, πίνων τὸν μηλίτην ὑπὸ χλοερὰς σκιαδάς καὶ χορεύων ὑπὸ τὸν ἥχον ἄσπου, πάντα ταῦτα καθίστων εἰς τὸν ὁδοιπὸρον εὐάρεστον τὴν πόλιν.

Διὰ τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν, ἐκτεινόμενου ἐν ἀπάσῃ τῇ Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, διὰ τῆς βιομηχανίας, περιλαμβανούσης πάντα τὰ εἶδη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ τῶν πανηγύρεων, εἰς ἃς προσήρχοντο ἐξ ἀπασῶν τῶν χωρῶν, διὰ τῶν σοφῶν αὐτῶν, οὔτινες τὰς ἐλάμπρυνον καὶ διὰ τῆς μακροχρόνιου διαμονῆς διαφόρων πριγκίπων καὶ ἐκπτῶτων βασιλέων, αἱ Βρυῖγαι ἐγένοντο σχεδὸν ἅλλαι Ἀθῆναι, ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν παιδείαν.

Ἐν τινι τῶν ἀριστοκρατικοτέρων ὁδῶν κατῴκει ὁ κύρ Ἀβραάμ Μίλλερ, λιθοκόλλητής, φημιζόμενος ἐπὶ τῇ ἐπιτηδεύσει αὐτοῦ ἐν τῇ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐπεξεργασίᾳ. Οἱ διαβάται ἐξίσταντο, βλέποντες τὰ ἐν τῇ προσόψει τοῦ ἐργαστηρίου του ἐκτιθέμενα πλούτη, προκαλοῦντα διαδοχικῶς βλέμματα, διαλογισμούς καὶ πληρεῖς ἐπιθυμιῶν στεναγμούς. Οἱ μὲν παρετήρουν κύπελλα, γεγλυμμένα μετ' αὐστηροτάτης καὶ λεπτοτάτης φιλοκαλίας—καθόσον ὁ κύρ Μίλλερ ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ὅστις ἐσπούδασε καὶ παρηκολούθησε τὴν ἐπενεχθεῖσαν διὰ τῆς ἀναγεννήσεως εἰς τὰς τέχνας μεταβολὴν—οἱ δὲ ἴσταντο ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας, παρατηροῦντες τὰ ἐπιβλήματα, τ' ἀκτινοβολοῦντα διακάρια καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἄχραντα μυστήρια.

Ἐλεγον πολλὰ ἀφορώντα τὴν ποιοῦσιν τοῦ κοσμηματοπώλου, ἀλλ' οὗτος ὑπερησπίζετο ὅσον ἡδύνατο, διὰ τοῦ λόγου, τῶν ἀπλῶν ἐνδυμάτων του καὶ τῶν γλίσχρων αὐτοῦ ἐξόδων.

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν ἐργατῶν, οὓς ἀπησχόλει ὁ κύρ Ἀβραάμ, διεκρίνετο εἰς, ἀνώτερος πάντων τῶν ἄλλων κατὰ τὸν χαρακτῆρα, τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν φιλεργίαν αὐτοῦ, ὅστις ὀνομάζετο Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν.

Μόλις εἰκοσαέτης, ἐκέκνητο ἡδὴ πάσας τὰς χάριτας τῆς νεότητος· ἡ μέλαινα καὶ βοστρυχώδης αὐτοῦ κόμην ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ ἐκάλυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ ἐκ μέλανος βελούδου κολόδιόν του, ὁ λεπτὸς καὶ ἀνυψωμένος αὐτοῦ μύσταξ ἐσκίαζε τὰ ῥόδινα καὶ λεπτοφυῆ χεῖλη του· οἱ δὲ κυανοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσέθετον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του διαύγειαν παρημοίαν πηγαιῶν ὕδατος, ἐν ποτηρίῳ βοημικοῦ κρυστάλλου.

Ἐκ τοῦ δικηκεκριμένου βαδίσματός του, τῆς ὁμιλίας του, ἀπηλλαγμένης πάσης χυδίας καὶ κοινῆς ἐκφράσεως, ἦτο εὐκόλον, εὐθὺς ὡς τὸν ἐβλεπέ τις, νὰ μαντεύσῃ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν του.

Ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν, ὡς τὸ ὄνομα αὐτοῦ δεικνύει τοῦλάχιστον, ἀνῆκε τῷ ὄντι εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν. Ἀλλὰ, κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους τῆς Γερμανίας, οἱ πρόγονοί του ἀπόλεσαν τὴν περιουσίαν αὐτῶν, κατακτηθεῖσαν, καὶ ἐνεκα τούτου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κληροδοτήσωσιν εἰς τὸν

τελευταῖον αὐτῶν ἀπόγονον εἰμὴ ἐπιφανὲς ὄνομα.

Ἄνευ αἵσχους καὶ θλίψεως, ὁ Λουδοβίκος, κατέλιπε τὸ ξίφος τοῦ δεσπότου καὶ ἔλαβε τὴν σφύραν τοῦ χρυσοκόου.

Τὰ μάλλον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κοσμηματοπώλου ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Δὲ Βέρκεν θαυμαζόμενα, δὲν ἦσαν οὔτε οἱ μαργαρίται, οὔτε ὁ αὐγάζων ἀργυρὸς, οὔτε ὁ γεγλυμμένος χρυσός.

Τίνα λοιπὸν ἦσαν ;

Δύο μέλανε, ὀφθαλμοί, στόμα πέντατε μειδιῶν καὶ ἡμιάνοικτον, ὡς κάλυξ ῥόδου, τράχηλος λευκόςτατος, δυναμένος ν' ἀπελπίσῃ κύκνον, σῶμα λεπτοφυές, κινούμενον ὡς τὸ στέλεχος ἀνθους ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, κόμην ξανθὴ ὡς ὁ κιτρινίζων στάχυς ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τοῦ ἰουλίου καὶ δύο μικραὶ χεῖρες μετὰ λεπτῶν καὶ εὐκάμπτων δακτύλων.

Τὸ σύνολον δὲ τοῦτο ἀπετέλει τὴν Μαργαρίταν Μίλλερ.

Γλυκεῖα, ὀλίγον δειλὴ, νοήμων μετὰ παιδικῆς ἀφελείας καὶ ἀγγελικῆς ἀθωότητος, ἦτο ἡ ὠραιοτέρα πασῶν τῶν νεανίδων τῆς ἡλικίας αὐτῆς.

Ἐκέκνητο πάντα τὰ προτερήματα, τὰ καθιστῶντα γοητευτικὸν τὸ φῶλον αὐτῆς· ἐκέντα ὡς νηρηῖς, καὶ ὅταν ἐψάλλε, τὰ πτηνὰ, καθήμενα ἐπὶ τῶν πλησίον δένδρων, ἐσιώπων ἵνα ἀκροασθῶσι καὶ ἴσως ἵνα διδασχθῶσι.

Οὐδέποτε ἡ τύχη εἶχε ἐνώσει δύο πλάσματα τόσο ἀντάξια ἀλλήλων· ὅθεν εὐκόλον νὰ μαντεύσῃτε πόσον ὀλίγον ἐβράδυναν ν' ἀγαπηθῶσι. Θέσατε δύο τρυγόνας ἐν τῷ αὐτῷ κλωβῷ καὶ μετ' ὀλίγον θά τας ἴδῃτε νὰ ραμφοκοπῶνται καὶ νὰ τρύζωσιν ἐναμίλλως.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα ὄντα.

Κατὰ πρῶτον, οὔτε ὁ Λουδοβίκος οὔτε ἡ Μαργαρίτα ἐνόησάν τι, κατόπιν ὅμως ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις αὐτῶν μετεβλήθη εἰς συμπάθειαν. Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ τὴν νεανίδα καὶ ἐν τοῦτοις ὑπέφερεν ὅσας ἐπὶ στιγμὴν δὲν τὴν ἐβλεπεν. Ἡ Μαργαρίτα, ἀφ' ἐτέρου, δὲν ἐτόλμα νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἐργάτου, καὶ ἐν τοῦτοις ἡ καρδία αὐτῆς ἐπαλλε ταχέως ὅτε, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἐξήρχετο οὗτος τοῦ ἐργαστηρίου.

Ὁ μὲν Λουδοβίκος διεκόπτε τὴν ἐργασίαν του, ὅτε ἡ Μαργαρίτα ἐψάλλεν, ἐκείνη δ' ἄφινε τὴν βελόνην ὅτε ὁ νεαρὸς ἐργάτης ὠμίλει.

Ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτῶν δὲν ἐννόουν τὴν πάλιν τῆς καρδίας των, ἀλλ' ὅτι ἀμφότεροι θαυμάσιως ἠσθάνοντο ἦτο ὅτι δὲν ἠδύναντο εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσωσιν ὁ εἰς μακρὰν τοῦ ἄλλου.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγάπα τὴν ἀνάγνωσιν, συνεπὲς τοῦτο ἦτο καὶ τὸ πάθος τοῦ Λουδοβίκου. Πολλὰκις τὴν ἐσπέραν, περατούμενης τῆς ἐργασίας, ὁ νεάνις ἐλάμβανε βιβλίον τι καὶ ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως. Ὑποδουλούμενη ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης, τῆς τόσο γλυκεῖας, ἡ Μαργαρίτα,